

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: I. G., narozený X,
státní příslušník X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1568/1, Praha,
proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-27427-3/ČJ-2025-930310-V234 ze dne 30. 10. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a zároveň písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Dále stanovila na jeden rok dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Žalobce se totiž podle hodnocení policie dopustil dvou porušení pobytových předpisů: (1) Žalobce měl od 13. 7. 2025 do 30. 7. 2025 pobývat v České republice bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. (2) Žalobce měl nejméně ve stejném období pracovat na různých místech v Plzni, aniž by disponoval příslušným oprávněním.

2. Krajské ředitelství policie tyto závěry učinilo na základě toho, že byl žalobce zastižen pobytovou kontrolou na stavbě v pracovním oblečení i ochranných pomůckách. Z jeho výslechu vyplynulo, že šlo o první den práce určené přibližně na 14 dnů, a že jde nejméně o druhou práci žalobce na stavbě. Žalobce porušil pravidla bezvízového styku a pro pobyt na území proto potřeboval povolení. Zároveň potřeboval povolení i pro výkon práce.
3. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila. Ztotožnila se s tím, že žalobce kvůli výkonu práce přišel o výhodu bezvízového styku, potřeboval povolení k pobytu i k výkonu práce.

II. Řízení před soudem

4. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V žalobě namítl zejména nezákonnost rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav a porušení zásad správního řízení. Uvedl, že správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí a nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou pochybnosti. Žalobce tvrdil, že se nedopustil výkonu nelegální práce, neboť šlo pouze o jednorázovou brigádu bez znaků soustavné závislé činnosti. Namíтал, že správní orgán vydal rozhodnutí tentýž den, kdy řízení zahájil, což neumožnilo řádné posouzení věci.
5. Dále žalobce zdůraznil, že návrat do M. r. pro něj představuje reálné ohrožení života vzhledem k tamní bezpečnostní a politické situaci, včetně rizika spojeného s konfliktem v Podněstří. Podle žalobce žalovaný porušil správní řád tím, že nešetřil jeho oprávněné zájmy a nepřihlédl k okolnostem případu. Namíтал také, že rozhodnutí neodpovídá zásadě proporcionality a veřejnému zájmu.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se shodnou argumentací se dostatečně vypořádala již ve svém rozhodnutí, popřípadě v rozhodnutí krajského ředitelství policie.

III. Posouzení věci

7. Žaloba není důvodná. V případě žalobce byly důvody pro uložení správního vyhoštění: žalobce nepochybně vykonával práci bez nezbytného povolení. Nejsou ani zřejmé důvody, pro které se nemůže vrátit do země původu.

Výkon práce bez povolení

8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá (musí vydat) rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mimo jiné, pokud je cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
9. Pro účely zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním mimo jiné rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, kterým je typicky zaměstnanecká karta (srov. § 178b odst. 1 tohoto zákona, § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). „Zaměstnáním“ se přitom zásadně rozumí zaměstnání v pracovněprávním vztahu, tedy výkon závislé práce v režimu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce [srov. § 1 písm. a) tohoto zákona]. Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti

zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (§ 2 odst. 1 zákoníku práce).

10. Správní orgány dostatečně zjistily, že žalobce v době kontroly fakticky vykonával závislou práci, pro niž neměl povolení. Žalobce dne 30. 7. 2025 vypověděl, že měl práci sjednanu ústně na dobu dvou týdnů a spočívala v činnosti stavebního dělníka při montáži sádrokartonu. Šlo tedy o osobní výkon práce podle pokynů, nikoliv jménem žalobce. Tomu odpovídá i úřední záznam z pobytové kontroly, podle kterého hlídka zastihla žalobce v pracovním oblečení a ochranných pomůckách při manuální práci.
11. Je bez právního významu argumentace žalobce, že šlo o jednorázovou brigádu „bez znaků závislé práce“. Jednorázovou brigádu nelze vykonávat mimo vztahy chráněné zákoníkem práce. I práce na jeden den je proto výkonem (nelegální) závislé práce se všemi dopady pro zaměstnance i zaměstnavatele (srov. rozsudek NSS č. j. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014, č. 3027/2014 Sb. NSS, odst. 23 a 26; obecně pak k práci na zkoušku „bez smlouvy“ srov. odst. 64 a násl. nálezu sp. zn. I. ÚS 615/17 ze dne 10. 8. 2017).
12. V rozhodovací činnosti správních soudů není pochyb o tom, že i krátkodobý výkon zaměstnání cizincem (na rozdíl od společenské služby v podobě výpomoci) je nelegálním výkonem práce bez povolení (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 213/2014-32 ze dne 23. 10. 2014 *ke krátkodobé brigádě*; č. j. 1 Azs 1/2020-29 ze dne 11. 3. 2020 *ke krátkodobé montáži sádrokartonu občanem M.*). Není důvod tento právní závěr měnit jen proto, že byl žalobce policií odhalen již první den – efektivita postupu policie nemá vliv na povahu činnosti žalobce. Vedle toho nelze přehlédnout, že žalobce se této údajně *jednorázové* brigády měl podle původního plánu účastnit v délce dvou týdnů, a zároveň vypověděl, že do ČR přicestoval za prací, a že již 13. 7. 2025 pracoval na jiné stavbě. Argumentace žalobce „jednorázovostí“ tedy neobstojí ani po skutkové stránce.
13. Z uvedeného plyne, že policie měla dostatek podkladů pro rozhodnutí, které správně zhodnotila. Rychlost jejího rozhodování tedy nebyla na újmu jak zjišťování skutkového stavu, tak rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k absenci nějakých mimořádných důvodů na straně žalobce není vyhoštění ani nepřiměřené – ze zákona vyplývá, že jde o vázané rozhodnutí, policie je tedy musí vydat, pokud jsou naplněny předpoklady.

Možnost vycestovat do země původu

14. Zbylé námitky žalobce směřovaly proti části výroku o možnosti vycestování žalobce do Moldavska. Tyto námitky nejsou důvodné a soud neshledal ani zásadní vadu řízení, která by bránila jejich posouzení.
15. Krajské ředitelství policie konstatovalo možnost vycestování žalobce *bez závazného stanoviska* podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Učinilo tak podle § 120a odst. 2 **písm. b)** tohoto zákona proto, že žalobce pochází z bezpečné země původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. a zároveň žalobce neuvedl žádné individualizované důvody nebezpečí.
16. Tento postup nebyl správný; ve skutkových poměrech souzeného případu však obstojí. Žalobce ostatně nerozporoval proces vedoucí k této části výroku, ale pouze hmotněprávní posouzení bezpečnosti Moldavska – o tom však v aktuální rozhodovací činnosti také nepanují pochybnosti.
17. Z judikatury Soudního dvora EU plyne, že aktuálně není možné stanovit seznam bezpečných zemí původu s teritoriálními výjimkami: země musí podmínky splňovat jako

celek (rozsudky SD EU C-406/22 CV ze dne 4. 10. 2024; C-758/24 Alace ze dne 1. 8. 2025). Je přitom povinností soudu, aby *ex officio* prověřil splnění podmínek pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu, a to i bez aktivity žalobce (srov. rozsudek SD EU C-406/22 CV, odst. 94).

18. Vyhláška č. 328/2015 Sb. stanoví Moldavsko jako bezpečnou zemi původu jako celek (původní teritoriální výjimka pro Podněstří byla vypuštěna od 1. 10. 2023). Je však obecně známé, že Podněstří je stále pod kontrolou proruských separatistů, není pod kontrolou centrální moldavské vlády. Samotné formální vypuštění teritoriální výjimky za této situace nemá žádný význam: je třeba vždy prokázat, že celé Moldavsko včetně Podněstří je bezpečné, aby bylo možné je považovat za bezpečnou zemi původu (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 8 Azs 230/2024-42 ze dne 20. 12. 2024, odst. 12–13). Takové podklady správní spis samozřejmě neobsahuje (tyto podklady neshromažďuje policie, ale Ministerstvo vnitra, které také odpovídá za správnost vyhlášky č. 328/2015 Sb.). Takové podklady nejsou soudu známy ani z jeho úřední činnosti v jiných cizineckých věcech. Nelze tedy říci, že Moldavsko je bezpečná země původu jako celek.
19. Soud však neshledal, že by tento postup měl vliv na zákonnost výroku rozhodnutí. Krajské ředitelství policie totiž bylo oprávněno konstatovat možnost vycestování žalobce *bez závazného stanoviska* podle § 120a odst. 2 **písm. a)** zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž sám při výslechu dne 30. 7. 2025 výslovně prohlásil, že jeho vycestování je možné. Na standardizovanou sadu otázek sdělil, že mu v Moldavsku nic nehrozí, je tam zaručena ochrana jeho práv a v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje.
20. Část výroku rozhodnutí krajského ředitelství policie o možnosti vycestování žalobce i její postup spočívající v absenci závazného stanoviska k vycestování *mají tedy oporu ve skutkových zjištěních*. Tato zjištění *jen měla být kvalifikována podle jiného ustanovení § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale se stejným právním následkem*.
21. Žalobce svá tvrzení pro odvolací řízení změnil. Je tedy otázka, zda lze stále uplatnit výjimku z povinnosti vyžádat závazné stanovisko k vycestování podle § 120a odst. 2 **písm. a)** zákona o pobytu cizinců. Možné to je, protože žalovaná změně tvrzení z konkrétních důvodů *neuvěřila*. Žalobce neuvedl žádný důvod pro změnu svých tvrzení a zároveň žalovaná poukázala na to, že zástupce žalobce tato tvrzení uplatňuje paušálně, bez individualizace k osobě cizinců.
22. Protože žalovaná změně tvrzení žalobce (přílehavě) *neuvěřila*, nedošlo ke změně skutkového stavu oproti prvostupňovému řízení. Stále tedy platilo prohlášení žalobce, že jeho vycestování je možné. Toto prohlášení podle § 120a odst. 1 a 2 **písm. a)** zákona o pobytu cizinců poskytuje oporu pro výrok o možnosti vycestování, resp. o absenci překážek vycestování.
23. Na okraj výše popsané procesní vady pak je třeba připomenout, že aktuální a ustálená judikatura správních soudů považuje Moldavsko (bez Podněstří) za zemi, ve vztahu ke které nejsou dány překážky vycestování či důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Není totiž obecně nebezpečná a ani tamní podmínky nejsou neúnosně špatné (srov. např. usnesení NSS č. j. 22 Azs 251/2025-34 ze dne 10. 12. 2025; č. j. 7 Azs 202/2025-28 ze dne 23. 10. 2025; č. j. 2 Azs 173/2025-23 ze dne 25. 9. 2025). Ve světle této judikatury zjevně neobstojí obecná tvrzení žalobce o nebezpečnosti Moldavska a špatné ekonomické situaci. Jinými slovy: žalobcem tvrzené problémy buďto skutkově nejsou dány nebo nemohou být překážkou vycestování, což jasně plyne z prejudikatury. I to je důvod, proč pochybení

policie při postupu podle § 120a odst. 2 **písm. b)** namísto **písm. a)** zákona o pobytu cizinců nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé.

24. I kdyby soud dospěl k opačnému závěru, není důvod zrušit celé rozhodnutí žalované. Část výroku rozhodnutí krajského ředitelství policie o absenci překážek vycestování jej totiž oddělitelná: je založena na samostatném skutkovém základu (stavu v Moldavsku), má samostatnou právní úpravu oddělenou od úpravy vyhoštění a lze o ní rozhodovat samostatným rozhodnutím (§ 120a odst. 3 a násl. zákona o pobytu cizinců). Za toho stavu by soud mohl (musel) zrušit pouze odpovídající část výroku pro pochybení policie u překážek vycestování; výrok o vyhoštění by nemohl být dotčen.

IV. Závěr

25. Ve věci žalobce byla prokázána práce bez nezbytného povolení, nejsou žádné důvody uvažovat o nepřiměřenosti vyhoštění a nejsou zřejmé žádné překážky jeho vycestování. Procesní postup policie u hodnocení překážek vycestování nebyl bez vad, tyto vady však nemohly mít vliv na zákonnost části výroku. S ohledem na tvrzení samotného žalobce i aktuální obecné závěry k zemi jeho původu nelze předpokládat, že by výrok o absenci překážek vycestování mohl doznat změny, pokud by těchto vad nebylo.
26. Z uvedených důvodů žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí vadami řízení, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
27. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. ledna 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce